

A penes introduït l'Innominat, Federigo li eixí a l'encontre amb sol·licitud, el rostre serè i els braços oberts, com una persona de llarg temps desitjada; «tant de temps fa que en tantes ocasions hauria hagut d'anar a vós, jo».

«A mi, vós! Sabeu qui soc? Us han dit bé el meu nom?».

«Deixeu», digué Federigo, prenent-la-hi amb amorosa violència, «deixeu que jo estrenyi aquesta mà». Dient això, estengué els braços al coll de l'Innominat, el qual, després d'haver resistit un moment, cedí, com vençut per aquell impuls de caritat, abraçà, ell també, el cardenal. L'Innominat, deixant-se d'aquella abraçada, exclamà: «Oh, Déu infinitament gran! Déu infinitament bo! Jo em reconec, ara, comprenc qui soc».

«No cregueu», li digué, «que jo m'acontenti amb aquesta visita, per avui. Vós tornareu, no és cert?».
«Si tornaré?», respongué l'Innominat: «Si vós em refuséssiu, romandria a la vostra porta, com un captaire. Tinc necessitat de parlar-vos! Tinc necessitat de sentir-vos, de veure-us! Tinc necessitat de vós!».

Alessandro Manzoni, *Els promesos*

Caravaggio, *Adoració dels pastors* (detall), 1609.
Museu Regional de Messina, Itàlia. © A. Dagli Orti/Scala, Florència

L'esdeveniment cristià té la forma del trobament amb una realitat física, corpòria, feta de temps i d'espai. És l'encontre amb una realitat present, viva, íntegrament humana, el significat complet de la qual és ser signe visible de la presència de Crist, de Déu-fet-home dins de la precarietat d'una particularitat humana. Aquest encontre és el que polaritza contínuament la nostra vida, dona significat i síntesi a la nostra existència. Fora d'aquest no hi ha cap altra font de consciència de novetat a la vida.

Luigi Giussani